Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети разширен състав)

1 февруари 2017 година*

„Извъндоговорна отговорност — Прецизност на исковата молба — Допустимост — Член 47 от Хартата на основните права — Разумен срок за произнасяне — Имуществена вреда — Лихви върху неизплатената сума от глобата — Разноски за банкова гаранция — Неимуществена вреда — Причинно-следствена връзка“

По дело T-479/14

Kendrion NV, установено в Zeist (Нидерландия), за което се явяват първоначално P. Glazener и T. Ottervanger, а впоследствие T. Ottervanger, адвокати,

ищец,

срещу

Европейски съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, за който се явяват — първоначално A. Placco, а впоследствие J. Inghelram и E. Beysen, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейската комисия, за която се явяват T. Christoforou, S. Noë и P. van Nuffel, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет иск на основание член 268 ДФЕС за обезщетение за вредите, които ищецът твърди, че е претърпял поради продължителността на производството пред Общия съд по делото, приключило с решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667),

ОБЩИЯТ СЪД (трети разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, I. Labucka, E. Bieliūnas (докладчик), V. Kreuschitz и I. S. Forrester, съдии,

секретар: G. Predonzani, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 юли 2016 г.,

* Език на производството: нидерландски.

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

1 На 22 февруари 2006 г. в качеството на жалбоподател Kendrion NV внася в секретариата на Общия съд жалба против решение C(2005) 4634 на Комисията от 30 ноември 2005 г. относно производство по прилагане на член [101 ДФЕС] (дело COMP/F/38.354 — Промишлени торби) (наричано по-нататък „решение C(2005) 4634“). По същество главното искане по жалбата му е Общият съд да отмени изцяло или отчасти това решение, а при условията на евентуалност — да отмени наложената му с него глоба или да намали нейния размер.

2 С решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667), Общият съд отхвърля жалбата.

3 На 26 януари 2012 г. жалбоподателят внася жалба против съдебното решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667).

4 С решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия (C-50/12, EU:C:2013:771), Съдът отхвърля жалбата.

II. Производство и искания на страните

5 На 26 юни 2014 г. в качеството на ищец Kendrion NV внася в секретариата на Общия съд настоящата искова молба против Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз.

6 С подадена в секретариата на Общия съд на 8 септември 2014 г. отделна молба на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. Съдът на Европейския съюз прави възражение за недопустимост.

7 С определение от 6 януари 2015 г., Kendrion/Европейски съюз (T-479/14, непубликувано, EU:T:2015:2), Общият съд отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Съда на Европейския съюз, и не се произнася по съдебните разноски.

8 На 17 февруари 2015 г. Съдът на Европейския съюз внася в секретариата на Съда жалба, вписана в регистъра под номер C-71/15 P, против определението от 6 януари 2015 г., Kendrion/Европейски съюз (T-479/14, непубликувано, EU:T:2015:2).

9 С определение от 2 март 2015 г. по искане на Съда на Европейския съюз председателят на трети състав на Общия съд спира производството по настоящото дело до постановяването на акт на Съда, с което приключва производството по дело C-71/15 P, Съд/Kendrion.

10 С определение от 18 декември 2015 г., Съд/Kendrion (C-71/15 P, непубликувано, EU:C:2015:857), делото е заличено от регистъра на Съда.

11 След възобновяване на производството по настоящото дело, с молба, внесена в секретариата на Общия съд на 15 януари 2016 г., Европейската комисия иска да встъпи в подкрепа на исканията на Съда на Европейския съюз.

12 На 16 февруари 2016 г. Съдът на Европейския съюз внася писмена защита.

13 На 17 февруари 2016 г. Общият съд разпределя настоящото дело на трети разширен състав.

14 На 2 март 2016 г. Общият съд решава, че не е необходима втора размяна на писмени изявления. Освен това в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник на Общия съд, той приканва Съда на Европейския съюз да посочи дали е поискал и получил разрешение от ищеца и Комисията за представянето на някои документи, съдържащи се в приложение към писмената защита и имащи отношение към делото, приключило с решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667) (наричано по-нататък „дело T-54/06“).

15 С определение от 15 март 2016 г., Kendrion/Европейски съюз (T-479/14, непубликувано, EU:T:2016:196), председателят на трети разширен състав на Общия съд уважава внесената от Комисията молба за встъпване в подкрепа на исканията на Съда на Европейския съюз и уточнява, че Комисията ще има правата, предвидени в член 116, параграф 6 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г.

16 На 18 март 2016 г. Съдът на Европейския съюз отговаря на посочения в точка 14 по-горе въпрос. Главното му искане е Общият съд да приеме, че Съдът на Европейския съюз не трябва да иска и да получава разрешение от ищеца и Комисията за представянето на документите, имащи отношение към дело T-54/06, а при условията на евентуалност, че това разрешение е било дадено имплицитно от ищеца и Комисията. При условията на евентуалност спрямо предходното Съдът на Европейския съюз иска отговорът му да се третира като искане за процесуално-организационно действие, имащо за цел Общият съд да разпореди в рамките на настоящото производство представянето на документите от преписката по дело T-54/06, и по-специално на приложените към писмената защита документи.

17 На 4 април 2016 г. председателят на трети разширен състав на Общия съд решава, първо — да не включва в преписката по делото документите, приложени към писмената защита, внесена по настоящото дело, и имащи отношение към дело T-54/06. Решението е мотивирано, от една страна, с това, че Съдът на Европейския съюз нито е поискал, нито е получил разрешение от страните по дело T-54/06 за представянето на посочените документи, а от друга страна, че не е поискал достъп до преписката по делото съгласно член 38, параграф 2 от Процедурния правилник. Второ, председателят на трети разширен състав на Общия съд решава съгласно член 88, параграф 3 от Процедурния правилник да покани ищеца да вземе отношение по молбата за процесуално-организационно действие, направена от Съда на Европейския съюз при условията на евентуалност в неговия отговор от 18 март 2016 г., споменат в точка 16 по-горе.

18 На 12 април 2016 г. ищецът моли Общия съд да се произнесе по справедливост, отчитайки интересите на двете страни и процесуалната сложност на молбата, отправена от Съда на Европейския съюз.

19 На 11 май 2016 г. Общият съд констатира, че подготвянето на настоящото дело за разглеждане и произнасянето по него изискват предвид неговия предмет предоставянето на преписката по дело T-54/06. Затова в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, Общият съд решава да приложи към преписката по настоящото дело преписката по дело T-54/06.

20 На 17 юни 2016 г. Съдът на Европейския съюз иска да му бъде върчена преписката по дело T-54/06.

21 На 28 юни 2016 г. Общият съд е поискал от ищеца да представи някои документи и му е поставил въпрос, на който да отговори по време на устните състезания.

22 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им устно въпроси от Общия съд са изслушани в съдебното заседание от 20 юли 2016 г.

23 Ищецът се обръща към Общия съд:

— с искане да осъди Съюза да изплати сума в размер на 2 308 463,98 EUR или друга сума, която счита за разумна, като обезщетение за имуществени вреди,

— с главно искане да осъди Съюза да изплати сума в размер на 11 050 000 EUR като обезщетение за неимуществени вреди, при условията на евентуалност — в размер на 1 700 000 EUR, а при условията на евентуалност спрямо предходното — друга сума, установена от страните в съответствие с определени от Общия съд правила или, при всички положения, определена от Общия съд достатъчна сума,

— с искане да увеличи, считано от 26 ноември 2013 г., присъдените суми с определена от него достатъчна лихва,

— с искане да осъди Съюза да заплати съдебните разноски.

24 Съдът на Европейския съюз, подпомаган от Комисията, се обръща към Общия съд:

— с главно искане да отхвърли както по допустимост, така и по същество иска за обезщетение за твърдяната имуществена вреда и при всички положения, по същество искането за обезщетение на твърдяната неимуществена вреда,

— с искане при условията на евентуалност да отхвърли по същество искането за обезщетение на твърдяната имуществена вреда и да присъди на ищеца обезщетение за твърдяната неимуществена вреда в максимален размер от 5 000 EUR,

— с искане да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По допустимостта

25 Съдът на Европейския съюз твърди, че исковата молба е неясна и непрецизна, що се отнася до естеството и обхвата на твърдяната неимуществена вреда. Всъщност описанието на неимуществената вреда било особено неясно и имало смесване между имуществената и неимуществената вреда.

26 По силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз във връзка с член 53, първа алинея от посочения статут и на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. исковата молба или жалбата трябва да съдържа посочване на предмета на спора и кратко изложение на изложените правни основания. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да са допустими исковата молба или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. По-конкретно, за да бъдат изпълнени тези изисквания, искова молба или жалба, целяща поправяне на вреди, за които се твърди, че са причинени от институция на Съюза, трябва да съдържа данни, които позволяват да се определят действията

на институцията, на които ищецът или жалбоподателят се позовава срещу нея, причините, поради които той счита, че съществува причинно-следствена връзка между тези действия, и вредата, която твърди, че е понесъл, както и характерът и размерът на тази вреда (вж. решение от 7 октомври 2015 г., Accorinti и др./ЕЦБ, T-79/13, EU:T:2015:756, т. 53 и цитираната съдебна практика).

27 В случая, на първо място, следва да се подчертае, че действително доводите на ищеца са лаконични, що се отнася до естеството на твърдените от него неимуществени вреди. При все това те изглеждат достатъчни с оглед на всички съдържащи се в исковата молба обяснения и позовавания.

28 Действително, от една страна, ищецът подчертава по-специално, че е „котирано на борсата предприятие, чиито успехи и неуспехи се следят внимателно не само от собствените му служители, но и от пресата, от инвеститори и от неговите клиенти“. Ищецът уточнява, че репутацията му е била ненужно уронена.

29 От друга страна, ищецът по същество твърди, че допълнителните години на несигурност са оказали отрицателно въздействие върху управлението, инвестициите, привлекателността и стратегията на предприятието. Той добавя, че тази несигурност е нанесла лична неимуществена вреда на неговите служители и ръководители, които са били подложени на голямо напрежение.

30 Накрая, критикуваното от Съда на Европейския съюз двусмислие, що се отнася до съотношението между твърдените неимуществени вреди и евентуалните имуществени вреди, е свързано с разглеждане по същество на искането за обезщетение за твърдените неимуществени вреди, и по-специално на критериите за оценка и поправяне на последните.

31 На второ място, що се отнася до обхвата на твърдените неимуществени вреди, ищецът основателно подчертава, че по дефиниция посочените от него неимуществени вреди не се поддават на точно изчисление. Освен това той напомня, че следва да се вземе предвид контекстът, а следователно и естеството на делото и на съответното предприятие, за да се определи твърдяната неимуществена вреда. Накрая, ищецът оценява вредата си по метод, чиято релевантност е част от разглеждането на искането по същество.

32 В този смисъл исковата молба се отличава с достатъчно яснота и прецизност, а ищецът е представил достатъчно доказателства, за да се преценят естеството и обхватът на твърдените от него неимуществени вреди. Тези обстоятелства са позволили на Съда на Европейския съюз да обезпечи защитата си и дават възможност на Общия съд да се произнесе по настоящата искова молба.

33 С оглед на изложеното повдигнатото от Съда на Европейския съюз възражение за недопустимост трябва да бъде отхвърлено.

Б. По същество

34 Съгласно член 340, втора алинея ДФЕС в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от негови институции или служители при изпълнението на техните задължения.

35 Според постоянната съдебна практика от член 340, втора алинея ДФЕС следва, че ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза и осъществяването на правото на поправяне на претърпяна вреда зависят от наличието на група условия, а именно незаконосъобразност на твърдяното поведение на институциите, настъпване на вреда и наличие на причинно-следствена

връзка между това поведение и посочената вреда (решения от 29 септември 1982 г., Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, EU:C:1982:318, т. 16 и от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 106).

36 След като едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да бъде отхвърлен изцяло, без да е нужно да се разглеждат другите условия за извъндоговорна отговорност на Съюза (решение от 14 октомври 1999 г., Atlanta/Европейска общност, C-104/97 P, EU:C:1999:498, т. 65; вж. също в този смисъл решение от 15 септември 1994 г., KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, EU:C:1994:329, т. 81). Освен това съдът на Съюза не е задължен да разгледа тези условия в определен ред (решение от 18 март 2010 г., Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 42; вж. също в този смисъл решение от 9 септември 1999 г., Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, EU:C:1999:402, т. 13).

37 В случая ищецът твърди, първо, че продължителността на производството по дело T-54/06 е в нарушение на изискванията, свързани със зачитането на разумен срок за постановяване на съдебно решение (по-нататък „разумен срок за произнасяне“). Второ, той твърди, че това нарушение му е причинило вреди, които трябва да бъдат поправени.

1. По твърдяното нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06

38 Ищецът твърди, на първо място, че в решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия (C-50/12P, EU:C:2013:771), Съдът вече е решил, че по отношение на срока за произнасяне по дело T-54/06 е било изпълнено условието за наличие на достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти. Поради това не се налагало по-нататъшно разглеждане на критериите за преценка на разумния характер на срока за произнасяне, нито прилагането им по случая.

39 На второ място, ищецът сочи, че по дело T-54/06 е бил подходящ срок за произнасяне от 2 години и 6 месеца, тъй като Общият съд е международен съдебен орган, а това било свързано с известна сложност, дължаща се по-специално на езиковия режим. По настоящото дело обаче нямало никакво оправдание за по-дълъг от 2 години и 6 месеца срок за произнасяне. В този смисъл, тъй като производството по дело T-54/06 продължило 5 години и 9 месеца, то надвишило разумния срок за произнасяне с 3 години и 3 месеца.

40 Според Съда на Европейския съюз доводите на ищеца трябва да се отхвърлят.

41 Първо, той припомня, че съгласно решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия (C-50/12 P, EU:C:2013:771), компетентен да се произнася по искове като настоящия и да проверява дали условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза са изпълнени е Общият съд.

42 Второ, твърдението на ищеца, че продължителността на производството по делата, свързани с прилагането на правото в областта на конкуренцията, е разумна само ако не превишава 2 години и 6 месеца, нямало никаква връзка с реалния ход на производствата пред Общия съд, видно от средната им продължителност между 2006 г. и 2015 г. по този вид дела. Също времето след края на писмената фаза на производството до започването на устната му фаза по дело T-54/06 надвишило само с 16 месеца средната продължителност за този етап от производствата, наблюдавана между 2007 г. и 2010 г. по дела във връзка с прилагането на правото в областта на конкуренцията.

43 Трето и особено важно, разумният характер на срока за произнасяне трябвало да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретното дело, и по-специално с оглед на евентуалното наличие на необичайно дълъг период на бездействие. В този смисъл общата продължителност

на производството и времето между края на писмената фаза и началото на устната фаза на производството по дело T-54/06 били оправдани с оглед на обема на делата, отнасящи се до прилагането на правото в областта на конкуренцията, от обстоятелството, че срещу решение C(2005) 4634 били подадени 15 успоредни жалби на 6 различни езика, както и от многоезичната среда на работа на Съда на Европейския съюз. Трябвало също да се вземе предвид ограниченият във времето мандат на съдиите и продължителното заболяване на един от членовете на състава, на който било разпределено дело T-54/06.

44 В това отношение следва да се подчертае, че член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз предвижда по-специално, че „[в]секи има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон“.

45 Във връзка с въпросното право, чието съществуване е потвърдено като общ принцип на правото на Съюза преди влизането в сила на Хартата на основните права, е било постановено, че то намира приложение при съдебно обжалване на решения на Комисията (вж. решение от 16 юли 2009 г., Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, EU:C:2009:456, т. 178 и цитираната съдебна практика).

46 В случая, както правилно подчертава Съдът в решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия (C-50/12 P, EU:C:2013:771), от внимателното запознаване с преписката по дело T-54/06 е видно, че нито едно от обстоятелствата по това дело не може да оправдае продължителността на производството по него, която възлиза на близо пет години и девет месеца.

47 На първо място, трябва да се отбележи, че спорът по дело T-54/06 е относно наличието на нарушение на правилата за конкуренция, както и че в съответствие със съдебната практика, предвид големия брой заинтересовани лица и засегнатите финансови интереси, основното изискване за правна сигурност в полза на икономическите оператори, както и целта за гарантиране на ненарушената конкуренция на вътрешния пазар са от съществен интерес не само за самия жалбоподател и неговите конкуренти, но и за третите лица (решение от 16 юли 2009 г., Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, EU:C:2009:456, т. 186).

48 На второ място, следва да се констатира, че по дело T-54/06 са изминали около 3 години и 10 месеца, тоест 46 месеца, между, от една страна, края на писмената фаза на производството, отбелязан с внасянето на дупликата на Комисията на 19 февруари 2007 г., и от друга страна, започването на устната фаза на производството на 30 ноември 2010 г.

49 През този период по-специално се пристъпва към синтез на доводите на страните, подготвяне на делата за разглеждане, фактически и правен анализ на споровете и подготвяне на устната фаза на производството. Поради това продължителността на изтеклия период зависи по-конкретно от сложността на спора, както и от действията на страните и наличието на искания в хода на производството.

50 Що се отнася до сложността на спора, най-напред следва да се напомни, че дело T-54/06 е образувано по жалба против решение на Комисията относно производство по прилагането на член 101 ДФЕС.

51 Видно от преписката по дело T-54/06, жалбите относно начина, по който Комисията прилага правото в областта на конкуренцията, се отличават с по-висока степен на сложност от други видове дела, с оглед по-специално на дължината на обжалваното решение, обема на преписката и необходимостта от подробна преценка на множество сложни факти, често пъти обширно разпростиращи се във времето и пространството.

52 Поради това продължителност от 15 месеца между края на писмената фаза на производството и началото на устната му фаза по принцип е подходящ срок за гледането на дела, свързани с прилагането на правото в областта на конкуренцията, каквото е и дело T-54/06.

53 На следващо място, необходимо е да се вземе под внимание обстоятелството, че срещу решение C(2005) 4634 са подадени няколко жалби.

54 Всъщност при няколко жалби, подадени срещу едно и също прието от Комисията решение за прилагане на правото на Съюза в областта на конкуренцията, по принцип е необходимо успоредно разглеждане, включително когато жалбите не са съединени. Това успоредно разглеждане се обосновава най-вече от връзката между жалбите, както и от необходимостта да се осигури последователност при анализа им и в отговора, който следва да бъде даден.

55 Поради това успоредното разглеждане на свързани дела може да обоснове продължаването с по един месец за всяко следващо свързано дело на времето между края на писмената фаза и началото на устната фаза на производството.

56 В случая срещу решение C(2005) 4634 са били подадени 15 жалби. Същевременно, от една страна, един от жалбоподателите оттегля жалбата си срещу това решение (определение от 6 юли 2006 г., Cofira-Sac/Комисия, T-43/06, непубликувано, EU:T:2006:192). От друга страна, по две от жалбите срещу решение C(2005) 4634 са постановени решения от 13 септември 2010 г., Trioplast Wittenheim/Комисия (T-26/06, непубликувано, EU:T:2010:387) и Trioplast Industrier/Комисия (T-40/06, EU:T:2010:388).

57 При това положение разглеждането на останалите 12 дела по жалбите срещу решение C(2005) 4634 оправдава продължаване на производството с 11 месеца по дело T-54/06.

58 Следователно при разглеждането на дело T-54/06 уместно е било изтичането на 26 месеца (15 месеца плюс 11 месеца) между края на писмената и началото на устната фаза на производството.

59 Накрая, степента на фактическа и процесуална сложност по делото не обосновава в случая да се допуска по-голяма продължителност. В това отношение следва по-специално да се отбележи, че след края на писмената фаза и преди началото на устната фаза на производството по дело T-54/06 производството нито е спирано, нито забавяно заради процесуално-организационни действия на Общия съд.

60 Що се отнася до действията на страните и наличието на искания в хода на производството по дело T-54/06, времето, изтекло между края на писмената фаза и преди началото на устната фаза на производството по дело T-54/06, по никакъв начин не е било повлияно от подобни действия или наличието на подобни искания.

61 При това положение, с оглед на обстоятелствата по дело T-54/06, периодът от 46 месеца, изтекъл между края на писмената фаза и началото на устната фаза на производството, показва наличието на необосновано бездействие по делото с продължителност 20 месеца.

62 На трето място, разглеждането на преписката по дело T-54/06 не установява никакво обстоятелство, което да позволява да се направи извод за наличието на период на необосновано бездействие, от една страна, между датата на внасяне на жалбата и датата на внасяне на дупликата, и от друга страна, между започването на устната фаза на производството и обявяването на решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667).

63 От това следва, че производството по дело T-54/06, приключило с обявяването на решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667), е било в нарушение на член 47, втора алинея от Хартата на основните права, тъй като е надвишило с 20 месеца разумния срок за произнасяне, което представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма на Съюза, с която се предоставят права на частноправните субекти.

2. По твърдените вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка

64 Според постоянната съдебна практика вредата, за която е поискано обезщетение в производство по иск за извъндоговорна отговорност на Съюза, трябва да бъде реална и сигурна, а това трябва да докаже ищецът (вж. решение от 9 ноември 2006 г., Agraz и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 27 и цитираната съдебна практика). Ищецът следва да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на вредата, на която се позовава (вж. решение от 16 септември 1997 г., Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, EU:C:1997:401, т. 31 и цитираната съдебна практика).

65 Също според постоянната съдебна практика свързаното с причинно-следствената връзка условие, поставено от член 340, втора алинея ДФЕС, се отнася до наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между действията на институциите и вредата (решения от 18 март 2010 г., Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 53 и от 14 декември 2005 г., Beamglow/Парламент и др., T-383/00, EU:T:2005:453, т. 193; вж. също в този смисъл решение от 4 октомври 1979 г., Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21). В тежест на ищеца е да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между укоримото поведение и твърдяната вреда (вж. решение от 30 септември 1998 г., Coldiretti и др./Съвет и Комисия, T-149/96, EU:T:1998:228, т. 101 и цитираната съдебна практика).

66 В случая ищецът твърди, че нарушаването на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 му е причинило имуществени и неимуществени вреди.

а) По твърдените имуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка

67 Ищецът твърди, че е претърпял имуществена вреда, изразяваща се в допълнителни финансови разходи, които е трябвало да направи през периода между 26 август 2010 г., когато Съдът е трябвало да постанови своето решение, и 26 ноември 2013 г., когато Съдът всъщност е постановил решение Kendrion/Комисия (C-50/12 P, EU:C:2013:771). Разходите възлизали на 2 308 463,98 EUR. Сумата била изчислена по следния метод. На първо място, следвало да се изчисли сборът, от една страна, от разноските по банковата гаранция, учредена, за да не се изплаща незабавно размерът на глобата, наложена с решение C(2005) 4634 (по-нататък „разноските по банковата гаранция“), и лихвите, изплатени върху размера на глобата (по-нататък „лихвите върху размера на глобата“), от друга страна. На второ място, от този сбор трябвало да се приспаднат разходите, които ищецът би направил, ако е трябвало да плати глобата от 26 август 2010 г.

68 Съдът на Европейския съюз сочи, на първо място, че няма достатъчно пряка причинно-следствена връзка между имуществената вреда, свързана с разноските по банковата гаранция и лихвите върху размера на глобата, от една страна, и нарушението на разумния срок за произнасяне, от друга страна. Всъщност преди всичко тази имуществена вреда произтичала от собственото решение на ищеца. Освен това не можела да се установи причинно-следствена връзка само въз основа на констатацията, че ако разумният срок за произнасяне не е бил надхвърлен, ищецът не би имал задължение за заплащане на разноски по банковата гаранция и лихви върху размера на глобата за времето след изтичането на този срок.

69 На второ място, лихвите, които ищецът е трябвало да заплати, не можели да се окачествят като вреда. Те всъщност представлявали обезщетение за това, че Комисията не е имала възможност да се разпорежда със сумата, за която е имала право на разпореждане, а ищецът би се обогатил без основание, ако получи обезщетение в размера на посочените лихви. При условията на евентуалност Съдът на Европейския съюз твърди, че приложените към исковата молба таблици не доказват имуществената вреда, която ищецът твърди, че е претърпял. Той уточнява, че наличието и размерът на имуществената вреда не биха могли да се определят само по справедливост.

1) Предварителни бележки

70 Следва да се подчертае, че член 2 от решение C(2005) 4634 предвижда, че наложените с него глоби трябва да се изплатят в срок от три месеца, считано от връчването му. Съгласно член 86 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим към общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3), член 2 от посоченото решение уточнява, че след изтичането на този 3-месечен срок автоматично се дължат лихви в размера на лихвата, прилагана от Европейската централна банка (ЕЦБ) по основните ѝ операции по рефинансиране на първия ден от месеца, в който е прието решението, увеличена с три и половина пункта, тоест лихвеният процент е 5,56 %.

71 В съответствие с член 299, първа алинея ДФЕС решение C(2005) 4634 има изпълнителна сила, тъй в член 2 налага парично задължение на ищеца. Освен това подаването на жалба за отмяната на това решение на основание член 263 ДФЕС не поставя под съмнение изпълнителната му сила, доколкото съгласно член 278 ДФЕС подадените до Съда на Европейския съюз искове нямат суспензивно действие.

72 С писмо от 13 декември 2005 г. Комисията връчва решение C(2005) 4634 на ищеца. Във връзка с това тя отбелязва, че ако той започне производство пред Общия съд или пред Съда, няма да се предприемат мерки по събиране, докато делото е висящо, стига преди датата на изтичане на срока за плащане да бъдат изпълнени две условия. Съгласно член 86, параграф 5 от Регламент № 2342/2002 тези две условия са следните: първо — по вземането на Комисията трябва да се начисляват лихви от датата на изтичане на срока за плащане в размер на 3,56 %, второ — до крайния срок за плащане да бъде предоставена приета от Комисията банкова гаранция, покриваща както задължението, така и лихвите или увеличенията му.

73 Ищецът решава да не заплати незабавно размера на наложената му глоба и да учреди банкова гаранция със заплащане на лихва в размер на 3,56 %.

74 С оглед на изложените съображения следва да се разгледат твърдените имуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка между тях и нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06.

2) По заплащането на лихви върху размера на глобата

75 На първо място, трябва да се констатира, че в резултат от прилагането на член 299, първа алинея ДФЕС във връзка с член 278 ДФЕС, посочени в точка 71 по-горе, размерът на глобата, наложена с решение C(2005) 4634, остава дължим на Комисията въпреки подаването на жалба за неговата отмяна. Поради това лихвата върху размера на глобата, която възлиза на 3,56 %, трябва да се окачестви като лихва за забава.

76 На второ място, следва да се отбележи, че в хода на производството по дело T-54/06 ищецът не е платил размера на глобата, нито лихвите за забава. Поради това в хода на производството по посоченото дело ищецът е разполагал със сума, отговаряща на размера на посочената глоба, увеличена с лихви за забава.

77 Ищецът не представя доказателства, от които да е видно, че през периода след надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 размерът на лихвите за забава, изплатени впоследствие на Комисията, е надвишавал изгодата, която е получил поради това, че е разполагал със сума, равна на размера на глобата, увеличена с лихвите за забава. С други думи ищецът не доказва, че лихвите върху размера на глобата, изтекли през периода след надхвърлянето на разумния срок за произнасяне, надвишават изгодата, която е получил от неплащане на глобата, увеличена с изтеклите лихви към датата, на която е настъпило нарушението на разумния срок за произнасяне, и с лихвите, чийто падеж е настъпил, докато е траело това нарушение.

78 Тази преценка не се поставя под съмнение с оглед на предложения от ищеца метод за изчисление, който се изразява в приспадане от размера на твърдяната вреда на разходите за финансиране, които би трябвало да поеме за банково финансирането, ако е бил длъжен да заплати глобата на 26 август 2010 г.

79 Всъщност в исковата молба ищецът в нито един момент не твърди, а още по-малко доказва, че би му се наложило да търси финансиране от трето лице, за да заплати размера на наложената му с решение C(2005) 4634 глоба.

80 С оглед на изложеното не се установява, че през периода след надхвърляне на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 ищецът е претърпял реална и сигурна вреда, свързана със заплащането на лихви за забава върху размера на неплатената глоба. Следователно искането за поправяне на твърдяната вреда, претърпяна на това основание, трябва да се отхвърли, без да се налага да се преценява наличието на посочената от ищеца причинно-следствена връзка.

3) По заплащането на разноските за банковата гаранция

81 На първо място, що се отнася до вредата, от преписката по делото следва, че ищецът е учредил банкова гаранция, като в хода на производството по дело T-54/06 е заплащал разноски по нея, представляващи комисиона, дължима всяко тримесечие.

82 Оттук следва, че ищецът доказва, че е претърпял реална и сигурна вреда поради заплащането на разноски по банковата гаранция през периода след надхвърляне на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06.

83 На второ място, що се отнася до причинно-следствената връзка, следва да се отбележи, от една страна, че ако производството по дело T-54/06 не бе надхвърлило разумния срок за произнасяне, на ищеца нямаше да се наложи да плаща разноски по банковата гаранция през периода след това надхвърляне.

84 С оглед на това е налице причинно-следствена връзка между нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 и настъпването на вредата, претърпяна от ищеца поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на разумния срок за произнасяне.

85 От друга страна, следва да се подчертае, че наистина укоримото поведение трябва да бъде основната причина за настъпването на вредата (определение от 31 март 2011 г., Mauerhofer/Комисия, C-433/10 P, непубликувано, EU:C:2011:204, т. 127 и решение от 10 май

2006 г., Galileo International Technology и др./Комисия, T-279/03, EU:T:2006:121, т. 130; вж. също в този смисъл решение от 18 март 2010 г., Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 61). С други думи, дори при евентуален принос на институциите към вредата, чието обезщетяване се иска, този принос може да е твърде отдалечен поради отговорност на други лица, и по-специално на ищеца (решение от 18 март 2010 г., Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 59 и определение от 31 март 2011 г., Mauerhofer/Комисия, C-433/10 P, непубликувано, EU:C:2011:204, т. 132).

86 Освен това вече е постановено, че твърдяна вреда, изразяваща се в разноски във връзка с банкова гаранция, направени от дружество, санкционирано с решение на Комисията, отменено впоследствие от Общия съд, не произтича пряко от незаконосъобразността на това решение, тъй като вредата е резултат от собственото решение на дружеството да учреди банкова гаранция, за да не изпълнява задължението за заплащане на глобата в определения със спорното решение срок (вж. в този смисъл решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, T-28/03, EU:T:2005:139, т. 123 и определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 38).

87 В случая обаче следва да се отбележи, първо, че в момента, в който ищецът е подал жалбата си по дело T-54/06, 22 февруари 2006 г., и в момента, в който е учредил банкова гаранция, нарушението на разумния срок за произнасяне е било непредвидимо. Освен това ищецът е можел основателно да очаква жалбата му по това дело да бъде разгледана в разумен срок.

88 Второ, надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 настъпва след първоначалното решение на ищеца да учреди банкова гаранция.

89 В този смисъл фактите по настоящото дело се отличават значително от установените в решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия (T-28/03, EU:T:2005:139) и в определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия (T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377), посочени в точка 86 по-горе. Връзката между надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 и заплащането на разноски по банковата гаранция през периода след това надхвърляне, противно на твърдяното от Съда на Европейския съюз, следователно не може да е била прекъсната от първоначалното решение на ищеца да не заплати незабавно глобата, наложена с решение C(2005) 4634, и да учреди банкова гаранция.

90 С оглед на това е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 и настъпването на вредата, претърпяна от ищеца поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на посочения срок.

91 На трето място, ищецът твърди, че е претърпял имуществена вреда, изразяваща се в допълнителни финансови разходи, които е трябвало да направи през периода 26 август 2010 г. — 26 ноември 2013 г., датата, на която Съдът е постановил своето решение Kendrion/Комисия (C-50/12 P, EU:C:2013:771) (вж. т. 67 по-горе).

92 В това отношение, най-напред, следва да се отбележи, че в исковата си молба ищецът твърди нарушение на разумния срок за произнасяне само по дело T-54/06. Следователно той не сочи нарушение на разумния срок за произнасяне с оглед на общата продължителност на производството по дело T-54/06 заедно с това по делото, приключило с решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

93 Поради това в случая само е констатирано, че производството по дело T-54/06 е било в нарушение на разумния срок за произнасяне (вж. т. 63 по-горе).

94 По-нататък нарушаването на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 приключва с обявяването на решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667).

95 В този смисъл след 16 ноември 2011 г. ищецът е имал възможност да прецени наличието на нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 и настъпването на вредата, претърпяна от него поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на посочения срок.

96 Впрочем в подадената на 26 януари 2012 г. жалба против решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667), ищецът посочва, че прекомерната продължителност на производството по дело T-54/06 е породила увреждащи го последици, поради което иска намаляване на наложената му глоба.

97 Накрая, поради решението на ищеца да обжалва решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667), решение C(2005) 4634, с което на ищеца е наложена глоба, придобива окончателност едва на 26 ноември 2013 г., когато приключва и предоставената от Комисията възможност за учредяване на банкова гаранция.

98 Оттук следва, че заплащането на разноски по банковата гаранция след обявяване на решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667), с което се прекратява нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06, няма достатъчно пряка причинно-следствена връзка с това нарушение, доколкото заплащането на такива разноски произтича от личния и самостоятелен избор на ищеца, направен след посоченото нарушение, да не плаща глобата, да не иска спиране на изпълнението на решение C(2005) 4634 и да обжалва посоченото по-горе решение.

99 От всичко изложено по-горе следва, че е налице достатъчно пряка причинно следствена връзка между, от една страна, нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06, и от друга страна, претърпяната от ищеца вреда преди обявяване на решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667), изразяваща се в заплащането на разноски по банковата гаранция през периода след надхвърляне на посочения разумен срок.

4) По оценката на претърпяната имуществена вреда

100 На първо място, трябва да се напомни, че продължителността на производството по дело T-54/06 надхвърля с 20 месеца разумния срок за произнасяне по това дело (вж. т. 63 по-горе).

101 На второ място, от една страна, ищецът уточнява в исковата молба, че имуществената вреда, претърпяна от него, се изразява в „допълнителни финансови разходи, които е трябвало да направи през разглеждания период, 26 август 2010 г. — 26 ноември 2013 г.“ (вж. т. 67 по-горе). Освен това в подкрепа на искането си за обезвреда той предоставя информация относно разноските по банковата гаранция, които е заплащал през посочения период.

102 При това положение, разгледано в светлината на мотивите, посочени в исковата молба, искането за обезвреда, формулирано от ищеца в рамките на първото му искане, съответства на разноските, направени след 26 август 2010 г.

103 От правилата, които уреждат производството пред юрисдикциите на Съюза, и по-специално от член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз, както и от член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., следва, че рамките на спора по принцип се определят

и очертават от страните и че съдът на Съюза не може да се произнася ultra petita (решения от 10 декември 2013 г., Комисия/Ирландия и др., C-272/12 P, EU:C:2013:812, т. 27 и от 3 юли 2014 г., Electrabel/Комисия, C-84/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2040, т. 49).

104 Поради това Общият съд не може да се отклони от искането на ищеца и служебно да реши да поправи претърпяната преди 26 август 2010 г. вреда, тоест вреда, претърпяна през период от време, различен от този, през който той твърди, че е претърпял вреда.

105 От друга страна, разноските по банковата гаранция, платени от ищеца след 16 ноември 2011 г., нямат достатъчно пряка причинно-следствена връзка с нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 (вж. т. 98 по-горе).

106 При това положение в случая вредата, която може да бъде поправена, отговаря на разноските по банковата гаранция, платени от ищеца между 26 август 2010 г. и 16 ноември 2011 г.

107 На трето място, от представените от ищеца доказателства е видно, че разноските по банковата гаранция са плащани на тримесечие. Тези доказателства показват също, че между 26 август 2010 г. и 31 декември 2011 г. разноските по банковата гаранция, платени от ищеца, са следните:

Период от време	Разноски (EUR)
26.8.2010 г.—31.12.2010 г.	175 709,87
31.12.2010 г. — 14.3.2011 г.	81 382,15
14.3.2011 г. —31.3.2011 г.	18 983,87
31.3.2011 г. — 30.6.2011 г.	102 533,99
30.6.2011 г. — 30.9.2011 г.	104 603,82
30.9.2011 г. — 31.12.2011 г.	105 555,48
Общо	588 769,18

108 Оттук следва, че платените от ищеца разноски по банковата гаранция през периода между 26 август 2010 г. и 16 ноември 2011 г. възлизат на 588 769,18 EUR.

109 С оглед на изложеното следва на ищеца да бъде предоставено обезщетение в размер на 588 769,18 EUR за поправяне на имуществената вреда, нанесена му от нарушението на срока за разумно произнасяне по дело T-54/06 и изразяваща се в заплащането на допълнителни разноски по банковата гаранция.

б) По твърдените неимуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка

110 Ищецът твърди, на първо място, че съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека е налице категорична, макар и оборима презумпция, че прекомерната продължителност на производството нанася неимуществени вреди. Освен това ищецът бил „котирано на борсата предприятие, чиито успехи и неуспехи се следят внимателно не само от собствените му служители, но и от пресата, от инвеститори и от неговите клиенти“. Поради това неговата репутация била ненужно уронена. Накрая, допълнителните години на несигурност оказали отрицателно въздействие върху управлението, инвестициите, привлекателността и стратегията на предприятието. Освен това продължителната несигурност нанесла лична неимуществена вреда на служителите, както и на ръководителите на ищеца.

111 На второ място, ищецът подчертава, че предвид естеството на твърдяната неимуществена вреда е трудно тя да бъде точно оценена. Същевременно Европейският съд по правата на човека подчертавал значението на сходните дела, когато оценявал вредите. Поради това най-добрата отправна точка за оценка на неимуществените вреди, претърпени в случая, били делата, по които Общият съд или Съдът са констатирали нарушение на разумния срок и като „справедливо удовлетворение“ са намалили глобата, наложена с решение на Комисията за нарушение на правилата на Съюза в областта на конкуренцията.

112 С оглед на това главното искане на ищеца е за обезщетение в размер на 11 050 000 EUR за периода между 26 август 2010 г. и 26 ноември 2013 г., съответстващо на 10 % от размера на наложената му с решение C(2005) 4634 глоба за всяка година забава. При условията на евентуалност ищецът иска обезщетение в размер на 1 700 000, което съответства на 5 % от размера на наложената му с решение C(2005) 4634 глоба. При условията на евентуалност спрямо предходното ищецът иска обезщетение в размер, определен от страните в съответствие с посочените от Общия съд правила, а при условията на евентуалност спрямо последното, в достатъчен размер, определен от самия Общ съд.

113 Съдът на Европейския съюз отвръща, на първо място, че ищецът не доказва наличието на неимуществена вреда. Той напомня, че ищецът следва да докаже твърдяната от него вреда. Твърдяната вреда обаче била описана крайно неясно, произтичала от смесване между имуществената и неимуществената вреда и не се подкрепяла от абсолютно никакви доказателства. Освен това ищецът искал наказателно обезщетение.

114 На второ място и при условията на евентуалност, Съдът на Европейския съюз поддържа, че ищецът не доказва наличието на причинно-следствена връзка между твърдяната неимуществена вреда и сочения срок за произнасяне. Всъщност твърдяната неимуществена вреда произтичала единствено от нарушението на правилата за конкуренция от ищеца. Соченият като неразумен срок за произнасяне не утежнил неимуществените последици от констатацията на нарушението, направена от Комисията, доколкото Общият съд я потвърдил, както потвърдил и размера на наложената глоба.

115 На трето място и при условията на евентуалност спрямо предходното, Съдът на Европейския съюз сочи, че поправимата неимуществена вреда трябвало да бъде оценена в размер на не повече от 5 000 EUR.

116 Следва да се преценят, първо — неимуществените вреди, които се твърди, че ръководителите и служителите на ищеца са претърпели, и второ — неимуществените вреди, които се твърди, че е претърпял самият ищец.

1) По неимуществените вреди, които се твърди, че са били претърпени от ръководителите и служителите на ищеца

117 Трябва да се отбележи, че исканията в молбата отразяват само собствените интереси на ищеца, а не личните интереси на неговите ръководители или служители. Освен това ищецът не сочи преотстъпване на права или изричен договор за поръчка, по силата на който да има право да предяви искане за поправяне на вредите, претърпени от неговите ръководители и служители.

118 В този смисъл искането за поправяне на неимуществените вреди, които се твърди, че ръководителите и служителите на ищеца са претърпели, трябва да се отхвърли като недопустимо, поради това че от преписката по делото не следва, че ищецът е бил упълномощен от ръководителите и служителите да предяви искане за обезщетение от тяхно име (вж. в този

смисъл определение от 12 май 2010 г., CPEM/Комисия, C-350/09 P, непубликувано, EU:C:2010:267, т. 61 и решение от 30 юни 2009 г., CPEM/Комисия, T-444/07, EU:T:2009:227, т. 39 и 40).

119 При всички положения наличието на претърпяна от ръководителите или служителите на ищеца вреда не е доказано. Всъщност, от една страна, ищецът отправя само твърдения и не представя никакви конкретни доказателства, от които да личат опасения и неудобства, причинени на ръководителите и служителите поради нарушаването на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06. От друга страна ищецът не доказва, че неговите ръководители и служители са били лично, пряко и самостоятелно увредени, отделно от понесената от самия него вреда.

120 Следователно искането за обезщетение за неимуществени вреди, които се твърди, че са били претърпени от ръководителите и служителите на ищеца, трябва да се отхвърли като недопустимо и при всички положения по същество.

2) По неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял

121 От съдебната практика е видно, че доколкото ищецът не привежда никакви доказателства относно наличието и определянето на размера на неговите морални или неимуществени вреди, той следва поне да докаже, че с оглед на своята тежест укоримото поведение е можело да му причини такива (вж. в този смисъл решения от 16 юли 2009 г., SELEX Sistemi Integrati/Комисия, C-481/07 P, непубликувано, EU:C:2009:461, т. 38, от 28 януари 1999 г., BAI/Комисия, T-230/95, EU:T:1999:11, т. 39 и от 16 октомври 2014 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-297/12, непубликувано, EU:T:2014:888, т. 31, 46 и 63).

122 На първо място, следва да се напомни, че ищецът се позовава на посегателство над репутацията си, по-специално пред инвеститорите и клиентите си.

123 Същевременно доводите му не са подкрепени с доказателства, че с оглед на тежестта нарушението на разумния срок за произнасяне е можело да окаже въздействие върху репутацията му, което да се простира отвъд въздействието на решение C(2005) 4634.

124 При това положение се налага констатацията, че ищецът не доказва, че нарушаването на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 е можело да накърни репутацията му.

125 При всички положения в случая констатацията за нарушение на разумния срок за произнасяне, направена в точка 63 по-горе, с оглед на предмета и тежестта на това нарушение, би била достатъчна за поправяне на твърдяното от ищеца посегателство над репутацията.

126 На второ място, обстоятелството, че ищецът е бил поставен в несигурно положение, по-специално относно успеха на жалбата му против решение C(2005) 4634, е присъщо на всяко съдебно производство. Освен това ищецът няма как да не е съзнавал, че дело T-54/06 се отличава с известна сложност, свързана, от една страна, с броя на последователно внесените в Общия съд успоредни жалби на различни езици на производството и насочени против решение C(2005) 4634, а от друга страна, с необходимостта този съд да изследва задълбочено обемни материали, и по-специално да установи фактите и да разгледа спора по същество.

127 Същевременно общата продължителност на производството по дело T-54/06 от 5 години и 9 месеца надхвърля прогнозната продължителност, която ищецът е могъл да предвиди, по-специално в момента на подаване на жалбата си по това дело. Освен това производството по дело T-54/06 включва период от 3 години и 10 месеца между приключването на писмената фаза и започването на устната фаза на производството. Тези срокове по никакъв начин не са оправдани от предприемането на процесуално-организационни действия, на действия по

събиране на доказателства или от наличието на искания в хода на производството. Накрая, ищецът по никакъв начин не е допринесъл със собствените си действия за този срок за произнасяне. Напротив, той най-малко два пъти е заявявал пред Общия съд своите очаквания и е поискал спешното разглеждане на дело T-54/06.

128 При това положение неспазването на разумен срок за произнасяне по дело T-54/06 е можело да постави ищеца в несигурно положение, което надхвърля обичайно предизвикваната от наличието на съдебно производство несигурност. Това продължително състояние на несигурност по необходимост се е отразило на планирането на предстоящите решения и управлението на дружеството и следователно представлява неимуществена вреда.

129 На трето място, при обстоятелствата по делото претърпяната от ищеца неимуществена вреда поради продължителното състояние на несигурност, в което е бил поставен, не се оказва напълно отстранена от констатацията за нарушение на разумния срок за произнасяне.

130 В това отношение, първо, следва да се отбележи, че поисканото от ищеца обезщетение, припомнено в точка 112 по-горе, има за цел да поправи редица неимуществени вреди, например посегателство срещу репутацията, което не е доказано и при всички положения е поправено в достатъчна степен с констатацията за нарушение на разумния срок за произнасяне (вж. т. 122—125 по-горе).

131 Второ, Съдът е постановил, че предвид необходимостта да се осигури спазването на правилата за конкуренция от правото на Съюза съдилищата на Съюза не бива само поради съображението, че не е спазен разумен срок за постановяване на решение, да дават възможност на жалбоподателя да поставя под съмнение основателността на глобата или размера ѝ, въпреки че всичките му възражения срещу констатациите относно размера на глобата и санкционираното с нея поведение са били отхвърлени (решение от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия, C-50/12 P, EU:C:2013:771, т. 87; вж. също в този смисъл решения от 16 юли 2009 г., Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, EU:C:2009:456, т. 194 и от 8 май 2014 г., Bolloré/Комисия, C-414/12P, непубликувано, EU:C:2014:301, т. 105).

132 Оттук следва, че неспазването на разумен срок за постановяване на решение по жалба, подадена по съдебен ред срещу решение на Комисията, с което на дадено предприятие се налага глоба за нарушаване на правилата за конкуренция от правото на Съюза, не може да доведе до цялостна или частична отмяна на наложената с това решение глоба (решения от 26 ноември 2013 г., Groupe Gascogne/Комисия, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 78 и от 26 ноември 2013 г., Kendrion/Комисия, C-50/12 P, EU:C:2013:771, т. 88; вж. също в този смисъл решение от 8 май 2014 г., Bolloré/Комисия, C-414/12 P, непубликувано, EU:C:2014:301, т. 107).

133 Следователно метод за изчисляване на обезщетението за неимуществена вреда, причинена от неспазването на разумния срок за произнасяне, изразяващ се — съгласно искането на ищеца — в прилагането на определен процент от размера на наложената от Комисията глоба, би довел до оспорване на тази глоба, макар да не е установено, че неспазването на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 е повлияло на размера на глобата.

134 Исканията на ищеца за поправяне на твърдяната неимуществена вреда чрез намаляване на размера на глобата, наложена с решение C(2005) 4634, трябва следователно да бъдат отхвърлени.

135 Трето, с оглед на съображенията, изложени в точки 126—134 по-горе, и по-специално на значителното неспазване на разумния срок за произнасяне, както и на поведението на ищеца и очакванията, които е имал в хода на производството, на необходимостта да се наложи спазването на правилата за конкуренция на Съюза и на ефективността на настоящото производство, следва по справедливост да се приеме, че предоставянето на обезщетение от

6 000 EUR на ищеца в достатъчна степен поправя претърпяната от него вреда поради продължителното състояние на несигурност, в което се е намирал в хода на производството по дело T-54/06.

в) По лихвите

136 Третото искане на ищеца е Общият съд да присъди мораторни лихви върху размера на обезщетението, което той би получил, считано от 26 ноември 2013 г.

137 От съдебната практика е видно, че задължението за заплащане на мораторни лихви възниква по принцип след съдебното решение, с което се констатира задължение за поправяне на вреда (вж. в този смисъл решение от 26 юни 1990 г., Sofrimport/Комисия, C-152/88, EU:C:1990:259, т. 32 и цитираната съдебна практика).

138 При определянето на размера на мораторните лихви следва да се вземат предвид член 83, параграф 2, буква б) и член 111, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1). Съгласно тези разпоредби лихвата за вземанията, неизплатени в срок, е лихвата, прилагана от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, публикувана в *Официален вестник на Европейския съюз*, серия C, в сила на първия календарен ден на месеца, в който попада крайната дата, увеличена с три и половина процентни пункта.

139 В случая обезщетенията, упоменати в точки 109 и 135 по-горе, трябва да се увеличат с мораторни лихви, считано от обявяването на настоящото решение до окончателното им изплащане.

140 Размерът на мораторните лихви е лихвеният процент, определен от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта.

г) Заключение относно размера на обезщетенията и относно лихвите

141 С оглед на всичко изложено по-горе настоящата искова молба трябва да бъде частично уважена по отношение на поправянето на претърпените от ищеца вреди поради нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06.

142 Обезщетението, дължимо на ищеца за поправяне на претърпяната от него вреда заради заплащането на допълнителни разноски по банковата гаранция, възлиза на 588 769,18 EUR.

143 Обезщетението, дължимо на ищеца за претърпяната неимуществена вреда, възлиза на 6 000 EUR.

144 Размерът на обезщетенията, упоменати в точки 142 и 143 по-горе, се увеличава с мораторни лихви при условията, посочени в точки 139 и 140 по-горе.

145 Отхвърля исковата молба в останалата ѝ част.

IV. По съдебните разноски

146 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. С определение от 6 януари 2015 г., Kendrion/Европейски съюз (T-479/14, непубликувано, EU:T:2015:2), Общият съд

отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Съда на Европейския съюз, и не се произнася по съдебните разноски. Поради това следва Съюзът, представляван от Съда на Европейския съюз, да бъде осъден да понесе собствените си съдебни разноски и тези на ищеца, които се отнасят до възражението за недопустимост, по което е постановено определение от 6 януари 2015 г., Kendrion/Европейски съюз (T-479/14, непубликувано, EU:T:2015:2).

147 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник всяка страна понася направените от нея съдебни разноски, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

148 По делото ищецът е получил частично удовлетворение по съществото на предявените искания. Същевременно е загубил делото по отношение на голяма част от исканото обезщетение. При това положение и с оглед на всички обстоятелства по делото следва всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

149 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно съгласно настоящото решение Комисията трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети разширен състав)

реши:

1) Осъжда Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да заплати на Kendrion NV обезщетение в размер на 588 769,18 EUR за претърпяната от това дружество имуществена вреда поради нарушение на разумния срок за произнасяне по делото, приключило с решение от 16 ноември 2011 г., Kendrion/Комисия (T-54/06, непубликувано, EU:T:2011:667).

2) Осъжда Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да заплати на Kendrion NV обезщетение в размер на 6 000 EUR за претърпяната от това дружество неимуществена вреда поради нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06.

3) Всяко от обезщетенията, посочени в точки 1) и 2) по-горе, се увеличава с мораторни лихви, считано от обявяването на това решение до окончателното им изплащане, в размер на лихвения процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с три и половина процентни пункта.

4) Отхвърля исковата молба в останалата ѝ част.

5) Осъжда Съюза, представляван от Съда на Европейския съюз, да понесе собствените си съдебни разноски и тези на Kendrion, отнасящи се до възражението за недопустимост, по което е постановено определение от 6 януари 2015 г., Kendrion/Европейски съюз (T-479/14, непубликувано, EU:T:2015:2).

6) Kendrion, от една страна, и Съюзът, представляван от Съда на Европейския съюз, от друга, понасят направените от тях съдебни разноски в производството, приключило с настоящото съдебно решение.

7) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Papasavvas Labucka Bieliūnas

Kreuschitz Forrester

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 февруари 2017 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора 2

II. Производство и искания на страните 2

III. От правна страна 4

А. По допустимостта 4

Б. По същество 5

1. По твърдяното нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-54/06 6

2. По твърдените вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка 9

а) По твърдените имуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка 9

Предварителни бележки 10

По заплащането на лихви върху размера на глобата 10

По заплащането на разноските за банковата гаранция 11

По оценката на претърпяната имуществена вреда 13

б) По твърдените неимуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка 14

По неимуществените вреди, които се твърди, че са били претърпени от ръководителите и служителите на ищеца 15

По неимуществените вреди, които ищецът твърди, че е претърпял 16

в) По лихвите 18

г) Заключение относно размера на обезщетенията и относно лихвите 18

По съдебните разноски 18